

Arrest

nr. 323 603 van 19 maart 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 20 juni 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANDENHOVE, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 november 2020 dient de verzoekster, samen met haar partner en hun kind P.Z., een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 28 februari 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze machtigingsaanvraag onontvankelijk is. Bij arrest met nummer 276 174 van 18 augustus 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring dat de verzoekster en haar partner tegen deze beslissing hadden ingesteld.

Op 18 april 2023 wordt P.L. geboren.

Op 14 september 2023 dient de verzoekster samen met haar partner een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er worden medische elementen in hoofde van de partner van de verzoekster ingeroepen.

Op 20 juni 2024 beslist de gemachtigde dat deze aanvraag ongegrond is. Bij arrest met nummer 323 601 van 19 maart 2025 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring dat de verzoekster en haar partner tegen deze beslissing hadden ingediend.

Op 20 juni 2024 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de partner van de verzoekster. Tegen deze beslissing dient de partner van de verzoekster een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het algemeen rolnummer RvV 321 637.

Op 20 juni 2024 beslist de gemachtigde eveneens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de verzoekster. Het betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster per aangetekend schrijven van 8 juli 2024 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De mevrouw,

Naam + voornaam: K., M. (…)

geboortedatum: (…).1984

geboorteplaats: E. (…)

nationaliteit: Armenië

+ kinderen

P. Z. (…), °(…).2016

P., L. (…), °(…).2023

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig visum

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” werd de situatie bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

- Het hoger belang van het kind : in het belang van de kinderen dat zij samen met hun ouders gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.*
- Het gezins- en familieleven : de beslissing geldt voor het ganse gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8 EVRM*
- De gezondheidstoestand : geen medische elementen aangehaald voor betrokkene die een terugkeer zouden verhinderen.*

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw huis begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de

*verlenging ervan verstreken is. Indien nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politierechtspraak en vasthouding met het oog op verwijdering.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 1°, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 24, lid 2, en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt uiteengezet:

"Eerste onderdeel,

Verzoekster is van mening dat de beslissing van 20.6.2024 tot weigering machtiging verblijf op basis van artikel 9ter vreemdelingenwet dient vernietigd te worden. Hiervoor werd een beroep ingediend bij uw Raad.

In die zin volgt verzoekster de stelling in het arrest RvV nr. 200 028 van 21 februari 2018 waar de vernietiging van de beslissing over artikel 9ter of 9bis vreemdelingenwet, ook moet leiden tot een vernietiging van het bevel, dat er wezenlijk mee verbonden is.

Tweede onderdeel,

Verzoekster diende gehoord te worden vooraleer het bevel werd genomen. Dit gebeurde niet.

1.

De bijlage 13 houdt een beslissing tot verwijdering in gelet op art 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Derhalve is richtlijn 2008/115 van toepassing.

Van zodra een Europese richtlijn van toepassing is, dient gedaagde rekening te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht

Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakelijke geheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 September 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RvV dd. 27.09.2013 en naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, V. C. (...) t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

2.

Het gegeven dat het bevel samengaat met een weigering van een machtiging tot verblijf betekent geenszins dat het hoorrecht niet meer zou moeten gerespecteerd worden.

Een weigering machtiging tot verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten zijn twee wettelijk onderscheiden beslissingen, die op eigen rechtsgronden steunen. Zij vereisen een eigen hoorrecht.

Bovendien dateert de aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter vreemdelingenwet van 13 September 2023, terwijl het bevel dateert van 20.6.2024, of bijna tien maanden later. Een bevel dient te steunen op actuele gegevens en dit vereist een hoorrecht dat de actuele gegevens kan aanbrengen.

Het flagrant miskennen van het hoorrecht vertrekt van de wettelijk niet gegronde praktijk dat aan een weigering van een aanvraag machtiging tot verblijf automatisch een bevel om het grondgebied te verlaten gekoppeld wordt. Het is op zich niet omdat een machtiging tot verblijf geweigerd wordt dat dit op zich moet leiden tot een bevel om het grondgebied te verlaten. Een bevel om het grondgebied te verlaten vereist een onderzoek naar de omstandigheden van artikel 74/13 vreemdelingenwet, en dit vereist een eigen onderzoek en een eigen hoorrecht.

3.

Wanneer verzoekster gehoord was had zij kunnen wijzen op haar familiale situatie en met name het feit dat zij en haar familie sedert 2008 onafgebroken in België zijn, dat hier twee kinderen zijn geboren, dat zij volledig geïntegreerd zijn, dat het oudste kind geboren in 2016 in Antwerpen schoolplichtig is, dat de kinderen nooit in Armenië zijn geweest en de taal, het schrift en gebruiken van Armenië niet kennen. Zij had kunnen benadrukken dat het Kinderrechtenverdrag diende gerespecteerd te worden, zeker rekening houdend met het gegeven dat het om twee in België geboren kinderen gaat. Zij had kunnen wijzen op de noodzaak om rekening houdend met die realiteiten in België te kunnen blijven.

Zij had elementen kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 8 EVRM diende te geschieden, zoals de inbedding in de Belgische maatschappij.

Er is bijgevolg niet afdoende rekening gehouden met artikel 74/13 vreemdelingenwet, noch werd een proportionaliteitsafweging gemaakt conform artikel 8.2 EVRM, en evenmin werd het hoorrecht gerespecteerd.

Deze schendingen leiden ieder op zich tot vernietiging, minstens in hun samenhang.

Derde onderdeel,

1.

In het kader van artikel 74/13 vreemdelingenwet geeft het bevel nu, na een arrest van de Raad van State, wel een motivering.

Het betreft evenwel een loutere standaard motivering, die onjuist en minstens niet afdoende is.

“Het hoger belang van het kind: het is in het belang van de kinderen dat zij samen met hun ouders gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten;

-Het gezins- en familieleven: de beslissing geldt voor het ganse gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVMR.

-De gezondheidstoestand: geen medische elementen aangehaald voor betrokkene die een terugkeer zouden verhinderen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.

Verzoekster betwist de motieven op zich.

2.1.

Op basis van artikel 74/13 vreemdelingenwet moet met het ‘hoger’ belang van het kind rekening worden gehouden. Dit is geen stijfiguur; het wijst op het feit dat de wetgever ook bij een verwijderingsmaatregel het belang van het kind als een absolute prioriteit heeft gesteld. Die ‘hogere’ belangen van het kind zijn geformuleerd in het Kinderrechtenverdrag, de Grondwet en het Handvest. De beslissing diende alle aspecten van die belangen met betrekking tot het kind te onderzoeken. Een loutere stereotiepe motivering om het hoger belang van de kinderen af te wijzen omdat ze niet gescheiden worden van hun ouders, is niet afdoende. De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de belangen van de twee kinderen. Stellen dat zij ‘samen met hun ouders gevolg moeten geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten’, overweegt op geen enkele wijze de specifieke belangen van de kinderen, laat staan dat deze belangen als eerste overweging zouden in aanmerking worden genomen.

Op basis van het administratieve dossier is verwerende partij volledig op de hoogte van de realiteit van het leven van de twee kinderen. In de aanvraag 9ter vreemdelingenwet van 13 september 2024 was dit ontwikkeld.

Bij beoordeling van het belang van de kinderen moeten de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag in aanmerking worden genomen. Deze zijn niet opgenomen in het bestreden bevel. Inzonderheid wordt nog gewezen op het feit dat het oudste kind schoolplichtig is; dat de kinderen nooit in Armenië geweest zijn en zij hier via school, familie en kennissen enkel de Belgische realiteit kennen. Zij worden, zo zij België moeten verlaten, in Armenië in een voor hen vreemde wereld gedropt.

Er is op dit punt van de belangen van de kinderen die als eerste overweging moeten genomen worden bij elke beslissing die de kinderen aanbelangen, geen enkele overweging. In die zin is de motiveringsverplichting geschonden, op zich, en alleszins juncto artikel 74/13 vreemdelingenwet, de artikels 3, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, artikel 22bis Grondwet en artikel 24.2 Handvest.

2.2.

Wat het gezins- en familieleven betreft motiveert de bestreden beslissing opnieuw louter stereotiep met een motivering die standaard in vele bevelen om het grondgebied te verlaten is opgenomen.

De motivering vereist een concrete beoordeling. Zelfs in geval verzoekster hierover niet gehoord is (wat op zich de vernietiging van de beslissing meebrengt, zie hoger) diende op basis van het administratief dossier concreet geoordeeld te worden waarom de familiale relaties die verzoekster in het administratief dossier in

het kader van de aanvraag 9ter vreemdelingenwet had aangeduid niet te weerhouden waren. Het bevel bevat hierover geen enkele overweging.

Dit privé- en familieleven van verzoekster, zijn kinderen en haar echtgenoot is, zoals in de aanvraag 9ter vreemdelingenwet was aangeduid, ook het lange verblijf en de integratie dienden bij de beoordeling b betrokken te worden. Met dit alles is geen rekening gehouden in de hier bestreden beslissing.

Ook haar echtgenoot heeft een wezenlijk privéleven in België (16 jaar in België en hier diverse opleidingen afgerond; perfecte kennis Nederlands, beroepsscholingen...), dat door de hier bestreden beslissing op geen enkele wijze overwogen wordt. Nochtans zijn al deze gegevens aanwezig in het administratief dossier.

Verwerende partij die hier via het administratief dossier perfect van op de hoogte was, miskent deze gegevens.

De bestreden beslissing faalt ook principieel waar de toepassing van artikel 8 EVRM herleid wordt tot het familie leven, waar het ruime privéleven diende beoordeeld te worden.

2.3.

In verband met de gezondheidstoestand van verzoekster wordt gesteld dat er geen medische elementen zijn aangehaald door betrokkene die een terugkeer zouden verhinderen.

Er is hier ook nooit naar gevraagd; verzoekster heeft niet de mogelijkheid gekregen om medische elementen aan te brengen. Het is niet omdat de aanvraag 9ter vreemdelingenwet gesteund was en is op de medische problematieken van de echtgenoot van verzoekster, dat er in hoofde van verzoekster geen medische elementen zouden zijn.

Alleszins en minstens diende, ook in samenlezing van artikel 74/13 vreemdelingenwet met artikel 8 EVRM, ook wat verzoekster betrof de gezondheidstoestand van haar echtgenoot mee overwogen te worden bij het nemen van een bevel opzichts van verzoekster zelf.

Ondergeschikt wordt dan ook hierbij weerlegd wat in het bevel genomen opzichts van de echtgenoot van verzoekster is gesteld.

In verband met de gezondheidstoestand van de echtgenoot van verzoekster wordt in de beslissing louter gesteld: 'besproken medisch advies dd. 17.6.2024'.

Dit motief zegt op zich niets. De vraag is in eerste instantie wat in het kader van de beoordeling van artikel 74/13 vreemdelingenwet en specifiek het uitvaardigen van een bevel (en niet in het kader van artikel 9ter vreemdelingenwet) op basis van het medisch advies als motief voor het negeren (en inschatten) van de gezondheidstoestand van verzoeker kan gesteld worden.

In tweede instantie blijkt uit het dossier 9ter vreemdelingenwet en het beroep ingesteld tegen de weigeringsbeslissing, dat het medisch advies in diverse opzichten betwist is.

In derde instantie kan uit een (betwiste) negatieve beslissing (ontvankelijk doch ongegrond) inzake 9ter en het advies waarop dit steunde, op geen enkele wijze automatisch een motief gedistilleerd worden om het bevel om het grondgebied te verlaten, te staven. Het gaat om twee onderscheiden rechtsgronden, en het is niet zo dat omdat de medische toestand van verzoeker (diverse aandoeningen) eventueel een afdoende grondslag zou zijn voor een negatieve beslissing inzake de aanvraag machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter vreemdelingenwet, dit automatisch een grondslag kan vormen voor een bevel om het grondgebied te verlaten.

In vierde instantie wordt gesteld dat het medisch advies van 17.6.2024 niet bij het bevel is gevoegd. Een administratieve beslissing die steunt op een advies moet ofwel dit advies bij de beslissing voegen, ofwel de inhoud van dit advies weergeven. (I. Opdebeek, A. Coolsaet, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure Brugge, 2013, p.158-160)."

3.1.2. Beoordeling

3.1.2.1. In een eerste onderdeel van het eerste middel betoogt de verzoekster dat wanneer de beslissing van 20 juni 2024, waarbij de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geweigerd, door de Raad wordt vernietigd, dan ook de thans bestreden beslissing moet worden vernietigd.

Bij arrest met nummer 323 601 van 19 maart 2025 heeft de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 20 juni 2024, waarbij de machtigingsaanvraag ongegrond werd bevonden, echter verworpen. Er dient dan ook niet verder te worden ingegaan op de door de verzoekster geopperde hypothese.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

3.1.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte de determinerende motieven worden opgenomen op basis waarvan werd besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de verzoekster wordt bevolen om het grondgebied te verlaten omdat zij niet in het bezit is van een geldig visum. Daarnaast wordt ook gemotiveerd over het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name dat het in het belang van de kinderen is dat zij samen met hun ouders gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat de beslissing geldt voor het ganse gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is, dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen en dat er geen medische elementen worden aangehaald voor de betrokkene die een terugkeer omwille van haar gezondheidstoestand zouden verhinderen.

Uit het geheel van deze vaststellingen leidt de gemachtigde af dat er geen elementen aanwezig zijn die problemen opleveren voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast wordt nog gemotiveerd dat, indien er geen gevolg wordt gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, de bevoegde politiediensten zich kunnen begeven naar het adres van de verzoekster.

De verzoekster meent dat de bestreden beslissing stereotiep is en dat de gehanteerde motieven niet geïndividualiseerd zijn, doch in heel wat andere zaken toegepast kunnen worden.

De motieven van de bestreden beslissing zijn echter wel degelijk toepasbaar op het individuele geval van de verzoekster. Daarenboven wordt opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

In de mate dat de verzoekster in de bestreden beslissing een motivering in het licht van het Kinderrechtenverdrag verwacht, kan zij niet worden bijgetreden. Nog daargelaten of dit verdrag directe werking heeft, vloeit uit het Kinderrechtenverdrag geen formele motiveringsplicht voort.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet concreet aangetoond.

3.1.2.3. Voor zover de verzoekster de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest, merkt de Raad vooreerst op dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekster kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

De bestreden beslissing wordt de verzoekster opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door de afgifte van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twijfel dat de bestreden beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* dus van toepassing. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaat van besluiten die zijn belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

Volgens de Terugkeerrichtlijn dienen lidstaten, wanneer is vastgesteld dat een verblijf illegaal is, in beginsel een terugkeerbesluit uit te vaardigen. De vaststelling van een terugkeerbesluit hangt dus nauw samen met de vaststelling dat het verblijf illegaal is.

Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling echter niet noodzakelijkerwijze opnieuw worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 60).

In het voorliggende geval diende de verzoekster op 14 september 2023 (samen met haar partner) een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het stond de verzoekster vrij om alle elementen die zij nuttig achtte in het kader van deze aanvraag naar voor te brengen. De verzoekster was dus in de mogelijkheid om in het kader van deze aanvraag alle opmerkingen omtrent de (on)wettigheid van haar verblijf kenbaar te maken voordat het bestreden besluit werd genomen. De verzoekster erkent dit ook in haar verzoekschrift waar zij opwerpt: *“Op basis van het administratieve dossier is verwerende partij volledig op de hoogte van de realiteit van het leven van de twee kinderen. In de aanvraag 9ter vreemdelingenwet van 13 september 2024 was dit ontwikkeld.”*

De verzoekster wijst op het tijdsverloop tussen het indienen van haar machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het nemen van de thans bestreden beslissing. Het stond de verzoekster evenwel steeds vrij om haar machtigingsaanvraag, ingediend op 14 september 2023, op latere tijdstippen te actualiseren.

Wat er ook van zij, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie reeds herhaaldelijk heeft gesteld dat de schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had

kunnen hebben. Hieruit volgt volgens het Hof dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen van die aard dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekster zelf erkent dat zij de situatie van haar kinderen had toegelicht in de recente verblijfsaanvraag van 14 september 2023. De verzoekster laat voor het overige na om concrete elementen omtrent haar persoonlijke situatie (onder meer medische elementen) en haar familiale situatie bij te brengen die zouden toelaten te oordelen dat, mocht zij bijkomend of op een andere manier zijn gehoord, het besluitvormingsproces een andere uitkomst had kunnen hebben. De verzoekster toont dus niet aan dat een eventuele miskennis van het hoorrecht in de zin van artikel 41 van het Handvest *in casu* zou moeten leiden tot de onrechtmatigheid van het bestreden besluit.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht kan niet worden aangenomen.

3.1.2.4. Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 24, lid 2, van het Handvest en van artikel 22*bis* van de Grondwet.

Artikel 24, lid 2, van het Handvest bepaalt als volgt:

“2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling werd immers ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient dus richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens heeft een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkenen daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt derhalve een individueel onderzoek op teneinde te waarborgen dat de verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. *In casu* dient dan ook te blijken dat de gemachtigde bij of niet onredelijk lang voorafgaand aan het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten terdege rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekster, het hoger belang van het kind en de concrete gezins- en/of familiale situatie van de verzoekster, en dat hij heeft onderzocht of deze er niet aan in de weg staat dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” werd de situatie bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

- *Het hoger belang van het kind : in het belang van de kinderen dat zij samen met hun ouders gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.*
- *Het gezins- en familieleven : de beslissing geldt voor het ganse gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8 EVRM*
- *De gezondheidstoestand : geen medische elementen aangehaald voor betrokkene die een terugkeer zouden verhinderen.*

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en (desgevallend) het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt uiteraard het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De verzoekster verwijst naar haar gezinsleven met haar echtgenoot en met haar twee minderjarige kinderen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat dit gezinsleven niet wordt betwist en dat de gemachtigde oog heeft gehad voor het bewaren van de gezinseenheid en dus voor het hoger belang van de minderjarige kinderen bij het nemen van de thans bestreden beslissing. De thans bestreden beslissing geldt immers eveneens voor de twee kinderen van de verzoekster. Daarnaast werd op dezelfde dag als deze waarop de thans bestreden beslissing werd genomen ook ten aanzien van de partner van de verzoekster een beslissing tot afgifte bevel om het grondgebied te verlaten genomen. De gezinseenheid blijft dan ook behouden.

Daarnaast verwijst de verzoekster ook naar haar privéleven en dat van haar gezin.

De verzoekster werd echter nooit gemachtigd of gerechtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden dat haar toeliet een gezins- en familieleven in België te ontplooiën of verder te zetten, zodat het in deze zaak gaat om een zogenaamde situatie van eerste toelating.

In het kader van een situatie van eerste toelating moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 84).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Daarnaast volgt uit de vaste rechtspraak van het EHRM dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn.

De Raad benadrukt tevens dat het EHRM in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken is, zoals in voorliggende zaak het geval is, dan moet het hoger belang ervan in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi e.a./België*, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 67). Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, heeft het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B.6.2.). Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend

is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, § 135-136).

Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, § 58 ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, § 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, §§ 51 en 60).

Het weze herhaald dat de bestreden beslissing geldt voor het ganse gezin zodat de gezinseenheid behouden blijft.

De verzoekster betoogt dat geen rekening werd gehouden met het privéleven van haar gezinsleden. Zij verwijst naar de lange duur van hun verblijf in België en hun integratie. De verzoekster benadrukt dat haar oudste kind schoolplichtig is, dat de kinderen nooit in Armenië zijn geweest en dat zij hier via school, familie en kennissen enkel de Belgische realiteit kennen.

In de mate dat de verzoekster voorhoudt dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het privéleven van haar echtgenoot, wordt erop gewezen dat op dezelfde dag als de thans bestreden beslissing ook ten aanzien van haar partner een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Tegen deze beslissing diende de partner van de verzoekster een vordering tot schorsing een beroep tot nietigverklaring in; deze zaak is bij de Raad gekend onder het algemeen rolnummer 321 637. In de mate dat de verzoekster aanvoert dat geen rekening werd gehouden met het privéleven van haar partner, kan worden verwezen naar 's Raads arrest met nummer 323 602 van 19 maart 2025, waarbij de Raad het beroep van de partner van de verzoekster, ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 juni 2024, heeft verworpen.

De Raad stelt vast dat het jongste kind van de verzoekster, op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen, slechts veertien maanden oud was. Aangenomen kan worden dat dit kind nog over een groot aanpassingsvermogen beschikt om zich aan te passen aan een leven in Armenië. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vertrekt van het uitgangspunt dat jonge kinderen zich nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90).

Het oudste kind van de verzoekster was op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen bijna acht jaar oud en is in België dan ook schoolplichtig. De verzoekster legt echter geen stukken voor om het schoollopen van haar oudste kind te staven.

Daarnaast blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster, samen met haar partner en hun kind P.Z., op 20 november 2020 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende. Op 28 februari 2022 besliste de gemachtigde dat deze machtigingsaanvraag onontvankelijk is. In deze beslissing werd reeds rekening gehouden met het schoollopen van het kind P.Z. in België en het gegeven dat P.Z. in België werd geboren. De gemachtigde gaf aan dat er ook in Armenië scholen zijn en dat het kind P.Z. geen nood heeft aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Armenië te vinden zou zijn. Er wordt ook op gewezen dat de verzoekster en haar partner steeds hebben geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. De gemachtigde motiveerde verder als volgt: *“Hoewel hun kind niet in Armenië is geboren, heeft het wel via zijn ouders een band met Armenië. Betrokkenen hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren en getogen. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkenen hun kind tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kind in België slechts voorlopig was. Bovendien merken we op dat de ouders er steeds van op de hoogte waren dat hun verblijf precair was.”* Bij arrest met nummer 276 174 van 18 augustus 2022 heeft de Raad het beroep tot nietigverklaring, dat de verzoekster en haar partner tegen deze beslissing hadden ingesteld en waarin zij uitgebreid ingingen op het

gegeven dat het kind P.Z. in België is geboren en in België schoolloopt, verworpen. De verzoekster brengt geen concrete elementen aan die hier thans anders over kunnen doen oordelen.

De Raad wijst er in dit verband ook nog op dat volgens het EHRM het belang van het kind geen “troefkaart” kan zijn om elk kind, wiens levensomstandigheden er hierdoor op verbeteren, tot verblijf te moeten toelaten (EHRM 8 maart 2016, nr. 25960/13, I.A.A. e.a. v. Verenigd Koninkrijk; “*while the Court has held that the best interests of the child is a “paramount” consideration, it cannot be a “trump card” which requires the admission of all children who would be better off living in a Contracting State (see, for example, Berisha v. Switzerland, cited above, in which the Court found no violation of Article 8 even though the domestic courts accepted that it would be in the children’s best interests to remain in Switzerland)*”).

De verzoekster toont niet aan dat zij zich in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevindt dat de stelregels omtrent het privé- en gezins- of familiaal leven, dat tijdens een onregelmatig verblijf in het gastland werd uitgebouwd, *in casu* niet zouden opgaan.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekster (en haar kinderen) enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 24, lid 2, van het Handvest wordt niet aangetoond.

De Raad van State heeft voorts met betrekking tot artikel 22*bis* van de Grondwet gesteld dat deze bepaling onder meer stelt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). De verzoekster kan zich bijgevolg niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen. De Raad wijst er daarnaast op dat tijdens de parlementaire voorbereiding, die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22*bis*, vierde en vijfde lid, van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52- 0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “*geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen*”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster met haar betoog niet aantoonde dat de bestreden beslissing het hoger belang van het kind miskent.

De verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. Hoger werd reeds vastgesteld dat de verzoekster niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging inhoudt in haar gezinsleven, met inbegrip van het hoger belang van de minderjarige kinderen van de verzoekster. De Raad heeft daarom vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond. Het blijkt niet dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, voor zover die al een directe werking zouden hebben, een andere benadering zouden vragen dan deze vooropgesteld door het EHRM. Bijgevolg kan evenmin een schending worden aangenomen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

Nog los van de vraag of het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft, wordt erop gewezen dat staten de rechten in de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag slechts moeten waarborgen ten aanzien van kinderen die zich bevinden onder hun rechtsbevoegdheid. Het recht op onderwijs is in België gegarandeerd. De verzoekster toont niet aan dat uit de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag kan worden afgeleid dat België een verantwoordelijkheid heeft om te garanderen dat de kinderen van de verzoekster ook in Armenië voldoende toegang hebben tot onderwijs.

Artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Voorts betwist de verzoekster de vaststelling in het bestreden bevel dat zij *“niet in het bezit (is) van een geldig visum”* niet.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van 8 van het EVRM, de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 24, lid 2, van het Handvest en van artikel 22bis van de Grondwet kan niet worden aangenomen.

Ook een schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie wordt niet aangetoond. Evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de artikelen 3, 28 of 29 van het Kinderrechtenverdrag.

De verzoekster toont evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aan. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. De verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“Eerste onderdeel,

De beslissing neemt als grondslag artikel 7, eerste lid, 1° vreemdelingenwet.

1.

Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt in dat moet onderzocht worden of verzoekster op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel ‘moet’ afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoeker geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Zo is niet onderzocht of verzoeker op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

2.

Artikel 7, eerste lid, 1° vreemdelingenwet bepaalt dat de minister een bevel geeft wanneer de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De beslissing stelt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of visum .

Verzoekster stelt dat dit niet werd onderzocht. Het paspoort van verzoekster werd niet nagekeken.

Er werd geen controle verricht.

Tweede onderdeel.

Echter, artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

(...)”

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet geeft verschillende gronden op basis waarvan een vreemdeling tot het Rijk kan worden toegelaten, een geldig visum is er slechts één van.

De bestreden beslissing miskent de mogelijkheid om op basis van de documenten genoemd onder 1 ° toegang tot het Rijk te verkrijgen.

Dit is simpelweg op te maken uit het feit dat er in de bestreden beslissing op geen enkele manier naar wordt verwezen.

De materiele motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn derhalve geschonden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

3.2.2. Beoordeling

De verzoekster kan niet voorhouden dat de formele motiveringsplicht, in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, ertoe zou nopen om uitdrukkelijk te vermelden dat er in haar geval geen ‘meer voordelige bepalingen vevat in een internationaal verdrag’ aan de orde zijn. De formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht houdt enkel een positieve motiveringsplicht in. Er moet enkel worden gemotiveerd waarom en op welke juridische gronden een welbepaalde beslissing wordt genomen. Een motivering als waarom er geen uitzonderingsbepaling van toepassing is, vloeit niet voort uit de verplichtingen die vevat liggen in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en/of artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien wijst de Raad erop dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden. Bijgevolg dient de gemachtigde ook niet te motiveren dat er geen ‘meer voordelige bepalingen’ uit een internationaal verdrag voorhanden zijn.

De Raad merkt op dat de verzoekster niet concreet betwist dat zij zich bevindt in de situatie, gevisieerd door artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, en dat zij aldus niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten, in het bijzonder een geldig visum.

De verzoekster gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar zij aanvoert: “*(d)e beslissing stelt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of visum*”. In de bestreden beslissing wordt de verzoekster niet aangewreven dat zij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort, maar wel dat zij “*niet in bezit (is) van een geldig visum*”.

Waar de verzoekster stelt dat er geen onderzoek is geschied naar haar paspoort, merkt de Raad op dat de verweerder op stellige wijze heeft vastgesteld dat de verzoekster niet over een geldig visum beschikt. Hoe de verweerder tot deze vaststelling is gekomen en of de verweerder daartoe de overlegging van verzoeksters paspoort heeft gevraagd dan wel dat hij op zich op andere informatie heeft gestoeld zoals de VIS-databank (zie: Verordening (EG) van 9 juli 2008 met nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het Visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf), doet hieraan geen afbreuk. Het stond de verzoekster vrij om een concrete betwisting naar voor te brengen over deze vaststelling, hetgeen zij niet doet. Het is dan ook niet aangetoond dat de gemachtigde, bij de vaststelling dat de verzoekster niet over een geldig visum beschikt, niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

De Raad herhaalt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en dat de verzoekster niet concreet betwist dat zij niet in het bezit is van een geldig visum. Waar de verzoekster wijst op artikel 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dit artikel luidt als volgt: “*Wordt toegelaten het Rijk binnen*

te komen de vreemdeling die houder is: 1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit; (...)”. De verzoekster toont niet aan dat zij beschikt over dergelijke documenten, zodat zij niet aantoonbaar welk belang zij heeft bij haar betoog dat hiernaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing.

De verzoekster toont voorts niet aan welk belang zij heeft bij het betoog dat zij op verschillende gronden kan worden ‘toegelaten’ tot het Rijk, nu blijkt dat zij België reeds is binnengekomen. Daar de bestreden beslissing het bevel geeft om het grondgebied te verlaten en aldus niet de toegang tot het Rijk ontzegt, kan de verzoekster evenmin dienstig betogen dat de bestreden beslissing de mogelijkheid miskent om op basis van de documenten, genoemd onder artikel 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, toegang tot het Rijk te verkrijgen, noch diende hiernaar in de bestreden beslissing te worden verwezen.

Een schending van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

“Er wordt een termijn gegeven van 30 dagen om het grondgebied te verlaten.

De beslissing vermeldt geen wettelijke grondslag voor het verlenen van deze termijn.

Zelfs zo zou aanvaard worden dat de beslissing in verband met de termijn steunt op artikel 74/14 vreemdelingenwet, dan nog dient aangetoond te worden op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 vreemdelingenwet, de beslissing over de termijn steunt.

Ook om die reden dient de beslissing vernietigd te worden daar ze de formele motivering schendt.”

3.3.2. Beoordeling

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(...)

§ 2. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Uit de wet volgt dat een beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten bepaalt. Dit is de maximale termijn die kan bepaald worden bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekster toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing op grond van het argument dat in de bestreden beslissing geen rechtsgrond wordt aangeduid voor het verlenen van een termijn van dertig dagen om het land te verlaten. Gelet op het feit dat niet wordt aangetoond (zie de bespreking hierboven van het eerste en het tweede middel) dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte werd genomen en gelet op het feit dat de maximale termijn die kan worden toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten dertig dagen is, toont de verzoekster, ook bij het ontbreken van het vermelden van deze rechtsgrond, niet aan welk nadeel zij heeft ondervonden. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekster in haar verzoekschrift expliciet de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet aanvoert, zodat aldus minstens kan vastgesteld worden dat de verzoekster kennis heeft van voormelde wetsbepaling, en aldus van het feit dat ingevolge voormelde bepaling de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen bepaalt om het grondgebied te verlaten, wat *in casu* aldus ook het geval is.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftientig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE